

UTASSY JÓZSEF

Torkig vagyok

*Elég,
elég volt,
elég volt a hallgatásból,
a dögletes hallgatásból elég volt,
elég,
elég,
elég.*

*Undorodik tőlem a föld,
csillagokat borzong az égbolt,
a dögletes hallgatásból elég,
elég volt.*

*Nekem a nyár is csak temetés már,
a határ hatalmas, fekete cinterem,
ahol a napraforgó kandelábereit
oltja ki sorra a lebukó Nap.*

*Hát álljatok elő az óriás alkonyatban:
hitem megrontói,
ezerszer átkozottak,
ti leprások,
dögevők:*

*sorakozzatok föl itt,
a színem előtt.*

*Gyere, te kibiztosított-bomba-fejű,
ha te csak egyet kacsintasz,
levegőbe röpül a bölcsőde dadástól,
asszonyom hajzata leég,
melle lecsöppen.
Hát mibe higgyek én,*

*mibe higgyek,
ha a szabadság angyala szembeköpvé,
s törli arcát zászlókba, lobogókba,
rejtí szégyenét fiam elöl,
mert dög a jövendő.*

*Hát mibe higgyek én,
mondjátok,
mibe higgyek?!*

Énekeljek elégiát az égett hús szagáról?

*Ó, Giordano Bruno,
és ti, ragyogó boszorkányok,
drága elődeink a lángban:
immáron minden sejtünk sikolt, sajjog.*

*Világ!
Torkig vagyok veled.*

Torkig vagyok

Csókjaid édesvizével

*Benned bíztam,
csak benned,
Szerelem!*

*Hitem
mindig is tied volt,
tied.*

*Ölelésed lassóját
remegem,
s hosszan hallgatom:
dobrokol szíved.*

*Mindig is benned bíztam,
Szerelem!*

*Ha öled diadalkapuja
döng:
dicsőségedre döngettetik az!*

*Csókjaid édesvizével
köszönts.*

Negyvenöt évesen

*Párom a sorsban,
édesem,
mit is mondhatnék én neked,
s miről mesélnél
énnekem*

új mesét negyvenöt évesen!

*Fiatalságunk évsora
messze madárlík:
sehova.*

*Ne nézz utánuk,
ne, soha.*

*Fiúnk,
kit nyakamban vittem én,
ütközőszarvú kis bölény:
remek
gyerek.*

*Létünknek súlya,
fénye van,
suhogó fénye,
s célja van:*

hogy is élhetnénk céltalan?!

*Párom a sorsban,
édesem,
mit is mondhatnék mást neked:*

*ragyogj reám
egy életen.*